ΚΟΡΙΤΣΗΣΙΑ ΦΟΡΕΣΙΑ

Ἀπ' τὸ Παρίσι 9 τοῦ Μάη.

Φίλε μου Νουμᾶ,

Σήμερα θὰ σοῦ περιγράψω μιὰν ὄμορφη φορεσιὰ ποῦ εἶδα σὲ μιὰ κοπελίτσα δέκα ἑφτὰ χρονῶν καὶ ποῦ φημίζεται γιὰ τὴ χάρη της καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά της.

Ἡ φορεσιὰ αὐτὴ εἶτανε καμωμένη ὅλη ἀπὸ Liberty *τριανταφυλλί. Τὸ* Liberty *αὐτό, εἶναι μεταξωτὸ ψιλὸ καὶ διάφανο, μαλακὸ καὶ γυαλιστερό, πέφτει πολὺ ὡραῖα, κι ὅπου σχηματίζει διπλωσιά, ἡ γυαλάδα του εἶναι ἀπαλὴ ἀπαλὴ σὰν τοῦ βελούδου. Εἶναι πολὺ ὄμορφο ροῦχο καὶ πολὺ τῆς μόδας, μὰ εἶναι καὶ κάμποσο ἀκριβό, καὶ μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ ντικατασταθῇ μὲ τὰ ὡραῖα ὑφάσματα τῆς Καραστα-μάτη ποῦ κι ὡ; ντόπια πρέπει πάντα νὰ προτιμιοῦνται.*

Σοῦλεγα λοιπὸν πῶς ἡ κοριτσήσια αὐτὴ φορεσιά, ποῦ τόσο μ' ἄρεσε, εἶτανε χρῶμα τριανταφυλλί, μὰ τίποτα δὲν μποδίζει νὰ γίνῃ καὶ σ' ἄλλο χρῶμα.

Θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ παραστήσω πῶς εἶτανε καμωμένη. Γύρω σ' ἕνα φόρεμα princesse *ἀπὸ ταφτᾶ τριανταφυλλί, ποῦ δὲν ἄγγιζε στὴ γῆ, εἶτανε βαλμένα τρία πλισὲ ἀπὸ λιμπερτί, τὄνα σκεπάζοντας τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀλλουνοῦ. Τὸ τρίτο κολλημένο μὲ τὸ κεφαλάκι του, ἔφτανε ὡς μιὰ καλὴ πιθαμὴ κάτου ἀπ' τὴ μέση· ἔπειτα ἕνα ἄλλο παρόμοιο πλισὲ βαλμένο γύρω στὸ μικρὸ ντεκολτὲ τοῦ λαιμοῦ, ἔπεφτε σὰν μπέρτα κάτου ἀπὸ τοὺς ὤμους, κι ἀπὸ κάτου ἀπ' αὐτὸ τρία ἄλλα ὅμοια ἐσχημάτιζαν τὸ μανίκι, κοντούτσικο κι ἀνοιχτὸ στὸ χέρι. Τὸ διάστημα τοῦ ταφτᾶ ποῦ ἔμενε ἄθειο ἀπὸ τὸ τρίτο πλισὲ ὡς τὴ μπέρτα, εἶτανε σκεπασμένο μὲ τούλλι κεντητὸ ἄσπρο. Αὐτὸ τὸ τούλλι ἀρκετὰ πηχτὸ καὶ πολὺ τεντωμένο ἀπάνου στὸ κορμί, σκημάτιζε καὶ θώρακα. Μιὰ τραχηλιά, ἀπ' τὸ ἴδιο τούλλι σκέπαζε τὸ λίγο ντεκολτὲ τοῦ λαιμοῦ καὶ κατέβαινε κ' ἔπεφτε ἀπάνω στὴν μπέρτα.*

Συμπλήρωμα τῆς χαριτωμένης αὐτῆς τουαλετίτσας, εἶτανε ἡ ὡραία καπελίνα της ἀπὸ ψάθα τῆς Ἰταλίας, στολισμένη μὲ δυὸ μεγάλα τριαντάφυλλα roses de France *καὶ δεμένη κάτου ἀπ' τὸ σαγόνι μ' ἕνα μεγάλο φιόγκο ἀπ' τὸ ἴδιο λιμπερτί.*

Ἡ ὄμορφη αὐτὴ τριανταφυλλένια φορεσιά, νομίζω πῶς καὶ κατάστραπη θὰ εἶναι ἐπίσης πολὺ ὡραία.

ΑΝΝΑ Κ. ΞΕΝΟΥ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ χρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τραμβαϊδρόμου (Ὀφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου(Ὁμόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο « Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομή του πληρόνεται μπροστά κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

μὲ μορφὴ καὶ μὲ ψυχὴ καὶ μόρφωση Σειληνοῦ, ποὺ τώρα τελευταῖα ἀκόμα δυὸ βουλεύματα δικαστικὰ τὸν χαραχτήρισαν γι' ἀκαταλόγιστο, ἔβρισε τὴν περασμένη Κυριακὴ καπηλικώτατα κι ἀτιμώτατα τὸ Πανεπιστήμιο μέσα στὴν ἴδια του τὴν αἴθουσα τὴν μεγάλη, τὴν αἴθουσα τῶν ἑορτῶν, ἀπ' ὅπου ἔπρεπε λόγια σεμνὰ καὶ λόγια ἐπιστημονικὰ νἀκούγουνται κι ὄχι λόγια μεθυσμένα Σατύρων σὰν κ' ἐκεῖνα ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα τὸ Μιστριώτικο

Ντροπὴ στὸ Πανεπιστήμιο ! Ντροπή του νὰ ἐμπιστεύεται κάθε τόσο τὴν ὑπόληψή του σ' ἕναν ἀσκημάνθρωπο ποὺ γιὰ κυριώτερα καὶ μόνα προσόντα ἔχει τὴν ἀνοησία καὶ τὴν ἐμπάθεια—ντροπή του νὰ ἐπιστρέψῃ σ' ἕνα Μιστριώτη νὰ τὸ μεταχειρίζεται κάθε λίγο καὶ λιγάκι γιὰ νεροχύτη.

Εἶπαν πὼς ἡ ἀηδεστάτη φάρσα ποὺ βραβεύτηκε ἦταν ἔργο τοῦ Μιστριώτη. Εἶπαν πὼς κι ἂν ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἔγραψε,ὁ ἴδιος ὅμως τὴν «ἐνέπνευσε» καὶ τὴν ὑπαγόρεψε στὸν ἀντάξιο μαθητή του.Εἶπαν πὼς καὶ τὸ Κουρούπιο δραματικὸ ἄγος τὸ βράβεψε γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ μερικὲς «ἱερὲς» ὑποχρεώσεις ποὺχει στὸν Κουρούπη γιὰ τὶς ρεκλάμες ποὺ κάθε τόσο τοῦ κάνει στὴν «Ἑσπερινὴ» καὶ στὸ «Ἐμπρός». Εἶπαν τόσ' ἄλλ' ἀκόμα, μὰ τιποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλουμε νὰ πιστέψουμε.

Ἐμεῖς παραδεχόμαστε πὼς τὸν ἄτιμο τὸν λίβελλο τὸν ἔγραψε ὁ φοιτητὴς κ. Σκυλιᾶς κ' ἔκανε πολὺ καλά, ἀφοῦ τὸ παιδὶ τόξερε πὼς μὲ τέτοιο ἔργο μονάχα μποροῦσε νὰ βραβευτῇ καὶ νὰ πάρῃ τὶς χίλιες δραχμοῦλες, ὅσο κι ἂν ἦταν ἀνάγκη γιὰ νὰ τὶς πάρῃ, νὰ γίνῃ μπράβος τοῦ Μιστριώτη,ὅπως κ' ἔγινε. Ἐμεῖς παραδεχόμαστε πὼς κι ὁ ἴδιος ὁ Μιστριώτης ἔτσι ἔπρεπε νὰ κρίνῃ κ' ἔτσι ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ, ὅπως μίλησε κι ὅπως ἔκρινε. Περισσότερη ἀνθρωπιὰ ἀπ' αὐτὸν δὲν πὰριμέναμε. Περιμέναμε ὅμως περισσότερα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του ποὺ ὑπόγραψαν τέτοια ἄτιμη κρίση, περιμέναμε περισσότερα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο ποὺ ἔβαλε ἀπάνω στὸ ἐπίσημο βῆμα του ἕναν ἀκαταλόγιστο καὶ τὸν ἄφησε δυὸ ὁλόκληρες ὧρες νὰ λερώνῃ τοὺς τοίχους του με τοὺς ἀφροὺς τῆς λύσσας καὶ μὲ τὰ σάλια τῆς ἀνοησίας του.

Μποροῦν νὰ ἐνθουσιάζουνται μαζί του καὶ νὰ τὸν χειροκροτοῦν ὅσο θέλουν οἱ διάφοροι Δαμβέργηδες καὶ Καμπούρογλοι καὶ Κουρούπηδες. Μποροῦν νὰ λιγώνουνται καὶ νὰ θαυμάζουν τὴ σοφὴ ἀνοησία του ἀναιμικὲς καὶ νερουλοαισθηματικὲς νεάνιδες σὰν κ' ἐκεῖνες ποὺ τὸν χειροκρότησαν τὴν περασμένη Κυριακή. Χαλάλι του ὅλ' αὐτὰ γιατὶ τἀζίζει. Μὰ ὅσα κι ἂν ξεράσῃ ὁ γηραιὸς ἀνόητος δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ λερώσῃ τὸν μεγάλο Σοφὸ καὶ τὸν μεγάλο Πατριώτη ποὺ στέκεται τόσο ψηλὰ σήμερα καὶ ποὺ αὔριο—ὅταν βασιλέψῃ ἡ Ἀλήθεια κι ὅταν οἱ Μιστριώτηδες καὶ οἱ ἄλλοι κατεργαρέοι θὰ θαφτοῦνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γενικὴ περιφρόνηση—θ' ἀναζητήσῃ ἡ Πατρίδα τὴν ἀψηλότερη βουνοκορφὴ γιὰ νὰ στήσῃ τὸ ἄγαλμά του— γιὰ νὰ ἐξαγνιστῇ μ' αὐτὴ τὴν πράξη της γιὰ κεῖνο ποὺ ἐπιτρέπει νὰ γίνεται σήμερα.

ΣΤΟ ΚΟΝΤΟΣΚΑΛΙ

τῆς Πόλης ὑπάρχει μιὰ Γαλλικὴ Σχολὴ ποὺ τὴν διευθύνουν Φραγγοπαπάδες. Στὴ σχολὴ αὐτὴ πηγαίνουν καὶ Ρωμιόπουλα καὶ—ἀκοῦστε καὶ φρίξετε !

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ» 4

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΣΣΛΙΝ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ἡ σκηνογραφία τῆς δευτέρας πράξεως. Πρὶν τὸ μεσημέρι.

Ἀκούεται θλιβερό, μονότονο ἀνατολίτικο τραγοῦδι. Ὁ σκοπός του εἶναι ἀργὸς καὶ κουρασμένος. Ἅμα παύη τὸ τραγοῦδι, ἀκούεται τὸ ἀσθενικὸ κλάμμα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ νανουρίσματα τοῦ Σωτήρη γιὰ νὰ τὸ παρηγορήσῃ.

Στὸ πλησίον σπιτάκι εἶναι τὸ πρὸς τὸ δρόμο παράθυρό του ἀνοιχτό· φαίνονται μέσα πλῆθος στρημωγμένων ἀνθρώπων ποὺ στέκονται μ' εὐλάβεια.

Μιὰ τούρκισσα μὲ τὶς στάμνες στὸ χέρι ἀνεβαίνει σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν κατωφέρεια, περνᾶ σιωπηλὴ κατὰ μῆκος τῆς μάνδρας καὶ στρίβει δεξιά.

ΦΑΤΜΕ. (Βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ κουρασμένο περπάτημα, κάθεται στὴ μάνδρα καὶ λύνει τὴν καλύπτρα ποῦ τῆς σκεπάζει τὸ πρόσωπο).

ΜΑΡΙΑ.—(Ἔρχεται ἀπὸ δεξιὰ καὶ μπαίνει στὴν αὐλή.Κρατεῖ ἕνα δέμα στὸ χέρι). Σήμερα ἔχομε χοροὺς καὶ τραγούδια στὴ γειτονιά. Κάνουνε γάμο ἐδῶ ἀπέναντι.

ΦΑΤΜΕ.—Δὲ μοῦ λὲς ποιόνε θαφτουνε... σήμερα;

ΜΑΡΙΑ.—Ποιόνε... θαφτουνε σήμερα;

ΦΑΤΜΕ.—Γλεντοκοποῦν γιὰ τὰ κοιλοπόνια ποῦ θἄρθουνε... Ἀντὶ νὰ κλαῖνε καὶ νὰ μοιρολογοῦνε ποῦ πᾶνε νὰ δώσουν τὴ ζωὴ σὲ νέους ἀνθρώπους!... Τροφὴ τοῦ χάρου!... Ἄκου κλόμμα ποῦ κάνει μέσα τὸ παιδί! Ὤ! Γιὰ ἄκου! Τὶ νυχτιὰ ποῦ περάσαμ' ἀπόψε! Δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ ὅσο ζῶ!

ΜΑΡΙΑ.—Δὲν εἶναι καλὰ τὸ παιδί, αἴ;

ΦΑΤΜΕ.—Ποτὲ δὲν ἦταν σὰν ἀπόψε!...Γιὰ ἄκου!.. ἄκου! Τὶ τραγούδια ποῦ τοῦ λέει ὁ πατέρας του! Τὸ κρατεῖ στὰ χέρια του καὶ πάει πέρα 'δῶθε καὶ τοῦ τραγουδάει σὰν νὰ 'ταν δυνατὸ νὰ τοῦ πνίξῃ τοὺς πόνους μὲ τὰ τραγούδια. Ἔτσι πέρασε ὅλη τὴ νύχτα χωρὶς νὰ καθήσῃ διόλου. Οὔτ' ἔκλεισε μάτι. Καὶ τὸ φιλεῖ καὶ τὸ ξαναφιλεῖ στὰ μάγουλα καὶ στὰ χείλια. Μὰ ἡ ἀγάπη, δὲν πνίγει τοὺς πόνους. Καὶ τὸ παιδὶ κλαίει, κλαίει ὁλοένα κ' οἱ πόνοι του δὲν ἔχουν τελειωμό... Γιὰ ἄκου... ἄκου!

ΜΑΡΙΑ.—Κ' ἡ μητέρα του;

ΦΑΤΜΕ.—Κάθονταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ βαστοῦσε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυὸ της χέρια καὶ κοίταζε μπροστά της μ' ὀρθάνοιχτα μάτια, χωρὶς νὰ λέῃ λέξι. Νόμιζα πῶς θὰ τῆς σηκωθῇ ὁ νοῦς της.... αὐτὴ τὴ νύχτα. Καὶ τόση ζέστη ποῦ ἔκανε. Ἦταν σὰν ν' ἀναπνεε κανένας θερμὸν ἀχνὸ κι ὄχι ἀέρα. Ἔλεγα πῶς ἡ Φιγένια θἄχανε τὰ λογικά της. Μὲ μιᾶς ὅμως σηκώθηκε καὶ συρτὰ συρτὰ πῆγε κ' ἔπεσε γονατιστὴ μπροστὰ στὰ 'κονίσματα. Ἐκεῖ τὴν ἔπιασε τὸ παραπόνο. Ἅμα εἶδα πῶς δάκρυσε τότε ἡσύχασα!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—(Παρουσιάζεται στὴ θύρα, κατεβαίνει σιγὰ σιγὰ τὰ σκαλιά, πλησιάζει στὴ μάνδρα καὶ στέκει ἐκεῖ καὶ κοιτάζει ἔξω στὸ μάκρος). Πῶς ἁπλώνεται ἡ θάλασσα ἀτάραχη πέρα ὡς πέρα· ἀχνοὶ φαίνονται πῶς σηκώνονται ἀπὸ πάνω της.

ΦΑΤΜΕ.—Σήμερα εἶναι ἡ πιὸ ζεστὴ μέρα σ'αὐτὸ τὸ κατλοκαῖρι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.—Οὔτε ἕνα πανὶ δὲ φαίνεται γύρω... οὔτε μιὰ βάρκα πουθενὰ κάω ὡς τὰ μάκρη τοῦ οὐρανοῦ. Σὰν μιὰν ἀπέραντη ἐπιφάνεια ἀπὸ ὑγρὸ μέταλλο ἁπλώνεται ἄψυχη καὶ λάμποκοπᾶ μονάχα.